

KNACK BLOGT Theater ~ Vive la sauce américaine! (*** 1/2)

Door de stad De creatie speelt in de KVS Box. Alvorens die *black box* in te duiken, trekt het publiek eerst de avondzwarte stad in. Zoals ook Van Ostaijen het deed. De dichter was een stadsmens *pur sang* die in dit typografisch expressionistisch gedicht trachtte om de zinding en de verscheurdheid van een bezette stad, meer bepaald Antwerpen tijdens WOI, in letters te vatten. Hij schreef het gedicht in 1921 in Berlijn. Waar hij heen vluchtte na de oorlog, uit angst om gearresteerd te worden voor zijn flamingantisme. In Berlijn transformeerde Van Ostaijen zijn geboortestad tot tekst, zoals auteur Jef Bogman het beschrijft in zijn boek *De stad als tekst. Over de compositie van Paul van Ostaijens Bezette Stad*. De KVS creatie, op haar beurt, maakt het gedicht en de stad tot vibrerend theater. De stadswandeling houdt halt bij typische stadsplekken waar een korte, verrassende performance wordt gebracht en het publiek ludieke levenswijsheden *à la sauce américaine* krijgt aangereikt of uitgenodigd wordt om vanuit een ander perspectief naar het stadsleven te kijken. De subtiele wijze waarop de performers zich in het stadsleven integreren, zorgt ervoor dat het niet direct duidelijk is wie de performers zijn en wie niet. Het maakt dat je als toeschouwer heel alert door de stad struint. En dat je samen met en door de performers het grappige en poëtische aan een kleurrijke stad als Brussel ontdekt.

Die onzekere blik - wie is de performer, wie is een gewone passant - domineert ook het tweede deel van de voorstelling.

In de stad De KVS box wordt slechts heel geleidelijk belicht, alsof men de typische sfeer en kleuren van een avondlijke stad wil oproepen en bewaren. Wat er zich vervolgens voltrekt, laat zich niet beter beschrijven dan een overrompelende initiatierite in het kolkende stadsleven waar hiphop regeert. Regisseur Ruud Gielens waagt zich hiermee niet echt op onontgonnen terrein maar zijn exploratie van dit terrein is exquis en indringend. Met dank aan de vonkende tekst van Jeroen Perceval. Perceval schreef een antwoord op Van Ostaijens "Bezette Stad". Zijn tekst is een heuse - weliswaar kritische en ruwe - ode aan de stad. Rapper Kris Strybos ('Scale') en de onvolprezen Nederlandse performer en stemkunstenaar Joost Maaskant bekken de woorden als de besten. Strybos rapt de ziel zalig uit zijn lijf. Terwijl Maaskant de woorden minutieus proeft en ze - al spelend met hun ritme, klank en uitspraak - rijkelijk van betekenislagen en poëtische diepte voorziet. Hij zet hiermee een ronduit adembenemende prestatie neer. Ondertussen bewegen de

toeschouwervoeten duchtig mee op het rapritme, de oren worden tot topprestaties verleid en de ogen raken langzamerhand wanhopig omdat ze niet weten waar eerst te kijken. De wirwar van microfoondraden volgen? Of genieten van het charisma van rapper en breakdancer Karim Kalonji? De snelle schouderklopjes en knipoogjes tussen de explosieve beatboxer Serdi Alici en de sterke hiphopper Pitcho Womba Konga in de gaten houden? Beleven hoe actrice en muzikante Ellen Schoenaerts vooral met haar zangstem tovert en minder al rappend overtuigt? Alles tegelijk? Je komt ogen en oren tekort. En je wordt door de sublieme cocktail van opzweepende muziek, geniale tekstzeggings en de pure overgave van de performers meegezogen in een verbluffende lofzang aan de stad. Een lofzang (of 'lofrap'?) die ook een opgestoken middelvinger is naar de soms mufte manier waarop blanke westerlingen gekleurde medeburgers trachten te betuttelen.

Het pompende stadshart Op een bepaald moment houdt Strybos de microfoon tegen zijn halsslagader en lijkt het pompen van zijn hart de begeleidende beat te vormen bij de woorden. Die scène vat de essentie van deze schitterende voorstelling samen waarin Gielens zich een empathisch componist van beelden, klanken en lijven toont. Deze productie is ook een ode aan het meesterschap van Van Ostaijen. De auteur hield van de stad in al zijn bedrijvigheid en diversiteit. Ziedaar: de 'moraal' van Gielens&co hun verhaal. Uit de voorstelling spreekt een ongebreidelde liefde voor de stad en een woede tegen mierenneukers die het welzijn van de stad ondergeschikt maken aan hun eigen profitabel welzijn. *Bezette Stad* is ruw als de stad zelf. De stadswandeling beklijft door het ongedwongen karakter ervan. Hoewel dit er ook voor zorgt dat er slagkracht verloren gaat. Die slagkracht is vooral in het tweede deel van de voorstelling aanwezig. Dankzij de sobere scenografie en de overgave waarmee de 'bendeleden' al rappend, prevelend, scanderend of breakdansend te midden de toeschouwers staan. En wat boven alles zo opvalt: ze zijn gewoon zichzelf. Ze spelen geen rol behalve deze van ceremoniemeesters in een huldefeest aan het stadsleven. Applaus! Els Van Steenberghe